

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 7805-01-17 ס. נ' ס. ואח'

תלה"מ 23679-04-17

תלה"מ 14747-02-18

בפני כבוד השופטת עידית בן-דב ג'וליאן

תובעת/נתבעת

ר. ס.

ע"י בא כח עו"ד סיון אלה-לוי

נגד

נתבעים/תובע (הנתבע 2)

1. ר. ס.

2. נ. ס.

1-2 ע"י בא כח עו"ד אסף נוי

3. ע. ג.

4. ע. ג.

5. נ. ג.

פסק דין

לפני בית משפט תלויים ועומדים ארבעה הליכים בעניין המשפחה:

- תביעת התובעת נגד הנתבע 1 למזונות אשה וקטינים (תלה"מ 7778-01-17)
 - תביעת התובעת נגד הנתבעים למתן פסק דין הצהרתי בעניין בית המגורים (תלה"מ 7805-01-17)
 - תביעת התובעת נגד הנתבע 1 לאיזון משאבים וחלוקת רכוש (תלה"מ 23679-04-17)
 - תביעת הנתבע 2 נגד התובעת והנתבע לפינוי מושכר - בית המגורים (תמ"ש 14747-02-18).
- בהתאם לאמור בהחלטה מיום 4.8.20 ומנימוקה, פסק דין זה עניינו בתביעות לאיזון משאבים, מתן פסק דין הצהרתי ותביעת הפינוי.

רקע עובדתי רלוונטי וההליכים המשפטיים

1. התובעת והנתבע 1 (להלן: "הנתבע", שניהם יחד: "הצדדים") הנם מוסלמים, אזרחי ישראל.
- הצדדים הכירו בשנת 2001, חוזה הנישואין נחתם ביום x.x.2001, כשנה לאחר מכן נערכה מסיבת הנישואין. הצדדים התגרשו ביום x.x.2018.
- מנישואיהם נולדו לצדדים שלושה ילדים, שלושתם קטינים כיום: מ. (כבן 12.5); ס. ו. ו. תאומים (כבני 10).

- הקטין ו. הנו בעל צרכים מיוחדים, נקצבו לו 100% נכות.
הנתבע 2 הנו אבי הנתבע.
- הנתבעים 3-5 צורפו לתביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי בעניין בית המגורים, מתוך היותם רשומים כבעלי המקרקעין (החלטה מיום 7.4.17).
2. לאחר נישואיהם עברו הצדדים להתגורר בבית בן שתי קומות על קומת עמודים בעיר ... (להלן: "**בית המגורים**").
- המקרקעין עליו בנוי הבית רשומים על שם הנתבעים 3-5, חרף העובדה שאינה שנויה במחלוקת, כי השטח נמכר לנתבע 2 בשנת 2001 והנתבע 2 בנה על המקרקעין את בית המגורים.
3. בחודש נובמבר 2016 עזב הנתבע את בית המגורים.
- ביום 3.1.17 הגישה התובעת את התביעה למזונותיה ומזונות הקטינים. בד בבד הגישה תביעה למתן פסק דין הצהרתי לפיו בית המגורים שייך לה ולנתבע בחלקים שווים ביניהם חרף הרישום.
- ביום 18.4.17 הגישה התובעת נגד הנתבע תביעה רכושית לאיזון משאבים.
- אבי הנתבע (נתבע 2) הגיש ביום 7.2.18 תביעה לפינוי התובעת והנתבע מבית המגורים.
4. התקיימו ארבעה דיונים בהליכים, מתוכם שני דיוני הוכחות.
- בתום דיון ההוכחות האחרון מיום 6.1.19, הסכימו הצדדים כי בימ"ש ימנה מומחה לצורך קבלת חו"ד לאיזון המשאבים בין הצדדים (זכויות וחובות) לתקופה מחודש ספטמבר 2001 ועד יום 1.12.16. הצדדים הסכימו דיונית כי לא יוגשו שאלות הבהרה למומחה, וכי המומחה לא יוזמן לחקירה, והצדדים יתייחסו לחו"ד בסיכומים.
- על יסוד הסכמת הצדדים בימ"ש מינה את מר אבי יחזקאל כמומחה מטעם בימ"ש למתן חו"ד. **נקבע כי סיכומים יוגשו לאחר קבלת החו"ד המומחה.**
- חו"ד המומחה לא הוגשה עד עתה.**
- ביום 10.3.19 הגישה התובעת בקשה למתן הוראה להגשת סיכומים ללא חו"ד המומחה, בהעדר שיתוף פעולה מצד הנתבע.
- הבקשה הועברה לתגובת הנתבע, אלא שהנתבע נמנע מלהגיש תגובה.
- ביום 14.7.19 נדרשו הצדדים להודיע השלב בו נמצאת חו"ד המומחה.
- תחת הגשת הבהרות ומתן החלטה בעניין הסיכומים, הצדדים הגישו סיכומים בתביעות.**
5. לאחר עיון בסיכומים, בהעדר חו"ד מומחה, בהינתן טענה שעלתה לראשונה לפיה הנתבע נמצא בהליך פש"ר, אי הגשת סיכומים בתביעת הפינוי בנפרד מסיכומי התובעת

והנתבע בהליך ההצהרתי ועוד - נדרשו הצדדים ליתן הבהרות במסגרת החלטה מפורטת מיום 20.4.20.

הנתבע נמנע מלהגיב לעניין אי קבלת חוו"ד המומחה והימצאו בהליך פש"ר, ומשכך התעכב מתן פסק הדין (החלטות מיום 21.4.20, 27.4.20, 21.7.20).

בהחלטה מיום 4.8.20 נקבע כי חרף מחדלי הנתבע, פסק הדין ינתן על יסוד החומר שבתיק בתביעות הרכושיות.

מכאן פסק הדין.

תביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי בעניין בית המגורים (תלה"מ 17-01-7805)

תביעת הנתבע 2 לפינוי בית המגורים (תלה"מ 18-02-14747)

6. בדיון מיום 12.11.18 הוסכם דיונית על ידי ב"כ הצדדים, כי בימ"ש יכריע בתביעת הנתבע 2 לפינוי, כפועל יוצא של ההכרעה בתביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי (פרוטוקול, עמ' 28 שורות 23-25). הסכמות הצדדים קיבלו תוקף של החלטה.

הוסכם כי ככל שתביעת התובעת תתקבל - תדחה תביעת הנתבע 2.

וככל שתביעת התובעת תידחה - ינתן צו לפינוי.

לאור האמור וכאשר טענות הצדדים בשני ההליכים דומות - אדון להלן בתביעות במאוחד.

טענות הצדדים

7. טענות התובעת

א. משפחתה התנתה את נישואיה לנתבע בכך שמשפחת הנתבע תרכוש קרקע עליה יבנה בית מגורי הזוג; הנתבע 2 רכש את המקרקעין ביום 1.8.01; לאחר שהודיע לאביה כי רכש את הקרקע עבור הצדדים ועל יסוד זאת נחתם חוזה הנישואין בין הצדדים ביום 6.9.01; הנתבע 2 הודיע במעמד זה כי הוא מתחיל בבניית ביתם של הצדדים. משפחתה הבהירה כי מסיבת החתונה תיערך לאחר תום הבניה ועד אז יתגוררו הצדדים בנפרד; בית המגורים היה מוכן למגורים בחודש 9/02 וסמוך לאחר מכן נערכה מסיבת החתונה. מיד לאחריה עברו הצדדים להתגורר בבית המגורים שנרכש ונבנה עבורם על ידי הנתבע 2.

ב. במשך כל התקופה בה נבנה הבית, התובעת היתה מגיעה לשטח הן עם הנתבע, הן עם מי ממשפחתה כדי לבחון את התקדמות הבניה ולקבל החלטות בנוגע לעיצוב הבית.

ג. הצדדים התגוררו בבית המגורים משך שנות הנישואים, שם נולדו ילדיהם.

ד. רישום הזכויות בבית המגורים לא הושלם כל השנים, נראה כי משיקולי מס, והזכויות עדיין רשומות באופן פורמלי ע"ש הנתבעים 3-5.

ה. במהלך החיים המשותפים היה הנתבע אמון על כל העניינים הכלכליים והכספיים וניהל אותם באופן בלעדי. התובעת גידלה את הילדים. לתובעת אין השכלה ואין לה עבר תעסוקתי או פוטנציאל השתכרות. מתוך שכך כמעט ולא צברה זכויות סוציאליות.

ו. במהלך השנים 2013-2014, הצדדים ערכו שיפוץ רחב בבית במטרה לאפשר השכרת המפלס התחתון, כאשר שני המפלסים העליונים ישמשו למגוריהם עם הילדים.

עלות השיפוץ מומנה מכספי קופו"ג של הנתבע, פנסיה וכספי פיטורין של הנתבע וכספים שהעבירה התובעת לחשבון הנתבע מחשבונה.

לאחר השיפוץ הושכר המפלס התחתון לעיריית ... ומחלקת הרווחה בעיר לצורך הפעלת גן ילדים עירוני. תשלומי השכירות שימשו למשק הבית המשותף. חוזה השכירות נחתם מול הנתבע כבעלים בנכס.

הנתבע המשיך לקבל את דמי השכירות לידי גס לאחר עזיבתו את הבית.

ז. התובעת הנה הבעלים לפחות במחצית הזכויות בבית.

ח. אשר לטענת הנתבעים 1-2 לפיה בית המגורים שייך לנתבע 2 אשר השכיר אותו לצדדים במהלך חיים המשותפים - מדובר בטענה שקרית. הבית מעולם לא הושכר לצדדים ומעולם לא נחתמו הסכמי שכירות בין הנתבעים בזמן אמת, אלא רק לצורך ההליכים המשפטיים.

8. טענות הנתבעים 1-2

א. בית המגורים נרכש על ידי הנתבע 2 ביום 1.8.2001 מהגב' ע.ג. במועד רכישתו הצדדים טרם הכירו. ודאי עוד לא החליטו להינשא. הצדדים נישוא כשנתיים לאחר רכישת הנכס.

ב. רכישת הנכס מעולם לא היתה תנאי לנישואי הצדדים.

הנתבע 2 רכש את הנכס לצורך השקעה.

ד. גם לאחר הנישואין הנכס מעולם לא היה שייך לצדדים, והם גרו בו בשכירות. במהלך השנים נחתמו מספר חוזי שכירות בי הנתבע לנתבע 2. התובעת מודעת היטב להסכמי השכירות. תוקף החוזה האחרון 9/17 ועל התובעת היה לפנות את הנכס עם תום התקופה.

ה. לא רק שלצדדים אין כל זכות בעלות בנכס, אף לא רשומה לטובתם הערת אזהרה.

ו. דין תביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי להידחות.
יש לקבל את תביעת הפינוי של הנתבע 2 ולהורות על פינוי התובעת מהנכס.
9. הנתבעים 3-5, כאמור, צורפו להליך בשל היותם רשומים כבעלי הזכויות במקרקעין שבמחלוקת, התובעת נדרשה להמציא להם את כתב התביעה ונקצב מועד להגשת כתב הגנתם.

התובעת המציאה את כתב התביעה לנתבעים 3-5 ואישורי מסירה צורפו לבקשתה מיום 14.6.17. הנתבעים 3-5 לא הגישו כתב הגנה מטעמם.

לטענת התובעת לנתבעים 3-5 אין עניין בהליך, שכן הנכס נמכר לנתבע 2.
אין מחלוקת כי הזכויות החוזיות במקרקעין שייכות לנתבע 2 מכח הסכם מכר משנת 2001.

במהלך ניהול ההליך נחקר עו"ד ג., אשר ערך את הסכם מכר המקרקעין בין הנתבע 2 למוכרת הגב' ע. ג. לעדותו מדובר במגרש אשר חולק בין המוכרת ושלושת אחיה, לארבעה חלקים במסגרת הסכם בין יורשים שלא הועלה על הכתב. כל אחד קיבל מגרש. אין פרצלציה.

דין והכרעה

10. טענתם העיקרית (ואף היחידה) של הנתבעים בכתב ההגנה בתביעה למתן פס"ד הצהרתי, כי טענת התובעת לפיה הבית נרכש לצורך נישואי הצדדים הינה שקרית (כך, סעיף 5 בכתב ההגנה, סעי' 11, סעי' 15) שכן הבית נרכש בשנת 2001 ואילו הצדדים נישאו בשנת 2003.

לטענתם הבית נרכש כשנתיים לפני נישואי הצדדים, כשהצדדים עוד לא היו יחד ואף טרם הכירו.

טענה זו אינה יכולה לעמוד.

מחוזה הנישואין של הצדדים (נספח 2 לתצהיר התובעת) עולה כי הצדדים נישאו ביום 01.x.x.

הקרקע עליה נבנה בית המגורים נרכש על ידי הנתבע 2 כ-XXXX קודם הנישואין, 1.8.01.

מתוך שכך קשה לקבל את גרסת הנתבעים, כי הצדדים לא החליטו להינשא חודש לפני הנישואין, ויותר מכך את גרסתם לפיה הצדדים לא הכירו חודש לפני הנישואין.

משכך, למעשה נופלת טענת ההגנה היחידה של הנתבעים בתביעה למתן פסק דין הצהרתי, וניתן היה לקבל את התביעה ולו מטעם זה של העדר הגנה.

אף על פי כן, אבחן להלן את טענות הצדדים לגופן לרבות במסגרת תביעת הפינוי.

11. גרסת התובעת -

התובעת הניחה גרסתה לנסיבות רכישת הבית, ועיקרה כי הקרקע ובהמשך בניית בית המגורים, נרכשה על ידי הנתבע 2 עבורה ועבור הנתבע, כתנאי שהציב אביה לנישואיהם אותו קיבל הנתבע 2. בהתאם:

הקרקע נרכשה על ידי הנתבע 2 בחודש אוגוסט 2001; בחודש XXXXX 2001 נחתם חוזה הנישואין בין הצדדים; הנתבע 2 בנה עבור הצדדים את בית המגורים על הקרקע; עם סיום הבנייה והכשרת הבית למגורים, נערכה מסיבת נישואי הצדדים ומיד לאחריה הצדדים עבור להתגורר בביתם.

התובעת נחקרה על גרסתה ביום 12.11.18:

”ש. המתנה שאת מדברת עליה - איך קיבלת אותה?

ת. דבר ראשון, אם אתה רוצה לקרוא לזה מתנה תקרא לזה מתנה. בחודש יוני או מאי ב-2001 המשפחה שלי הכירה את המשפחה שלו. אחרי זה היה הסכם ביני לבינו שנתחתן אבל ההורים שלי שמו תנאים לזה. שיקנו אדמה ונבנה בית. אבא שלו והוא הבטיחו לנו שתוך חודשיים הם ימצאו אדמה. בחודש אוגוסט אבא שלו הראה שיש לו חוזה שהוא קנה אדמה. הוא הראה לנו את זה. ב-07.09 אחרי חודש, ב-2001 עשינו את הסכם הנישואין. סיכמנו מתי שהבית יהיה מוכן, נעשה מסיבה שהתחתנו (מסיבת נישואין). אני חיכיתי אצל ההורים שלי. הבית היה מוכן אחרי שנה. בתקופה הזו הייתי הולכת ועוקבת איך הם בונים את הבית. הבית היה מוכן אחרי שנה. קבענו תאריך חתונה ב-2002. אני הכנתי את כל מוצרי החשמל וכל המוצרים שכלה מכינה. באותו יום של מסיבת החתונה נכנסנו הביתה. יש תמונות שמוכיחות שבאותו יום נכנסנו לבית.

ש. ז”א שמה שאת אומרת לנו שכסף מהכיס למשהו שקשור לבניית הבית לא הוצאת?

ת. ההורים שלי שילמו. הם שילמו ספות, פינת אוכל, שטיחים, מוצרים למטבח. כל הצרכים של כלה.

ש. האם עד שנכנסתם לבית, בבניית הבית, האם שילמתם איזה שהוא סכום שאת יכולה לספר לי עליו?

ת. לא. אצלנו, במגזר הערבי, הכלה לא משלמת כסף על בניית הבית. זה המנהג.

ש. תיארתי לנו פה סיטואציה שבה התניתם את החתונה ברכישת הבית זאת אומרת שהיה חשוב לך נושא הביטחון, נכון? האם התעקשתם שהאבא יבנה בית על מנת שיהיה לך ביטחון ושתדעי שיש לך איפה לחיות עם הילדים שלך?

ת. אבא שלו רק עזר לו, הוא לקח הלוואות כיד לבנות את הבית ואצלנו מתוך כבוד רשמים את האדמה ואת הבית על שם האבא. הוא לא רק בנה לו, הוא בנה לכל הילדים שלו, כך זה במגזר הערבי, אבא בנה לילדים שלו. גם אבא שלי בנה לילדים שלו. כל אחד בונה לילד שלו. זה משהו טבעי.

ש. מה שאת אומרת לנו בעצם שלא ביקשת שהבית ירשם על שם שניכם מתוך כבוד?

ת. לא האמנתי שנגיע למצב שאני נמצאת בו היום. האמנתי שהוא יהיה גבר ושיהיה לי ביטחון. לי ולילדים שלי. בבית הזה גרתי וחייתי ונולדו לי ילדים. האמנתי בו יותר מאשר בעצמי.

ש. יש לנו דיסוננס, הבדל גירסאות, כי מצד אחד את אומרת לנו שבמאי באתם והתעקשתם שיהיה נכס בבעלותכם והתניתם את החתונה בזה וכבר בשלב הזה הרגשת מספיק בטחון כדי לא לאפשר לו לרשום את הדירה על שמך, כמה פעמים נפגשתם עד החתונה?

ת. פעם בשבוע. ולעצם השאלה: אצלנו במגזר הערבי בחורה לא רושמת את הבית על שמה.

ש. מה שעולה מהתצהיר שלך זה שקודם הבית נקנה ורק אחר כך עשיתם הסכם נישואין?

ת. לא. הכל מופיע בחוזה. קנינו את הבית ואחרי שנה נכנסתי לתוך הבית. יש תמונות שמוכיחות את הדבר הזה.

ש. אשאל את זה שוב, האם נכון להגיד שקודם נרכש הבית ורק אחרי זה חתמתם על חוזה הנישואין?

ב"כ התובעת:

יש פה הטעיה. אין פה בית שנרכש אלא אדמה שנרכשה.

המשך חקירה:

ת. נכון. קודם נרכשה הקרקע, ב-2001, אחר כך נחתם החוזה, אחרי חודש, אני חיכיתי אצל ההורים שלי שנה עד למסיבה ובאותו היום נכנסנו לבית ויש תמונות שאני נכנסת לבית.

(פרוטוקול, עמ' 12-13 שורות 18-28, בהתאמה)

גרסתה של התובעת לא נסתרה, חוזקה בהמשך בעדות עדים נוספים מטעמה (ראו להלן), היא מהימנה עלי ואני מקבלת אותה במלואה.

12. אביה של התובעת הגיש תצהיר מטעמו בהליך, בו חזר וחזק את גרסת התובעת לפיה הוא התנה את נישואי הצדדים ברכישת בית עבור הצדדים על ידי הנתבע 2. לעדותו הסכם הנישואין נערך רק לאחר שהנתבע 2 הודיע לו כי רכש קרקע עבור התובעת והנתבע ומתחיל לבנות את ביתם. אבי התובעת הבהיר לו כי מסיבת החתונה תיערך רק לאחר סיום בניית בית הצדדים, ואכן לאחר שהסתיימה הבניה נערכה מסיבת החתונה והצדדים נכנסו לגור בביתם.

לעדותו, במהלך בניית הבית היה מגיע למקום עם התובעת לבחון את התקדמות הבניה.

אבי התובעת חזר על הדברים בחקירתו הנגדית. חקירתו היתה קצרה, הוא לא נחקר כלל על נסיבות עריכת חוזה הנישואין והתנאי הנטען (פרוטוקול 12.11.18, עמ' 18-19 שורות 12-26).

עדויות של העד מהימנה עלי ולא נסתרה בחקירתו הנגדית.

13. שני עדים נוספים מטעם התובעת בהליך הם מר מ. - היה עד לחתימת חוזה הנישואין, ומר מ. א. - מסדר הנישואין.

שניהם חתומים על חוזה הנישואים של הצדדים מיום x.x.01.

שני העדים הגישו תצהירי עדות ראשית ועדותם תואמת את גרסת התובעת. כל אחד מהם העיד כי זכור להם שאבי התובעת ציין במפורש כי רכישת קרקע ובניית בית לצדדים הנו תנאי לנישואי הצדדים.

שניהם העידו, כל אחד בנפרד, כי חוזה הנישואין נחתם רק לאחר שהנתבע 2 הודיע כי רכש קרקע לצורך בניית ביתם של הצדדים וכי במעמד החתימה הודיע שמתחיל לבנות על הקרקע. בתגובה החליט אבי התובעת, כי רק עם סיום בניית הבית תיערך מסיבת החתונה, כפי שהיה.

מר מ. נחקר ביום 12.11.18. העד הנו דוד של התובעת מצד אביה. העד כלל לא נחקר על האמור בתצהירו בעניין התחייבות הנתבע 2 לרכישת בית לנתבעים כתנאי לנישואין. עדותו בתצהיר לא נסתרה (פרוטוקול עמ' 24-26).

מר מ.א. נחקר אף הוא בו ביום. לעדותו הוא ערך את חוזה הנישואין בין הצדדים. אביה של התובעת הוא בן דודו. העד לא נחקר על סוגיית בניית בית לצדדים כתנאי לנישואין ועדותו בעניין במסגרת התצהיר לא נסתרה (פרוטוקול שם, עמ' 26-27).

14. גרסת הנתבעים -

לטענתם הנכס נרכש על ידי הנתבע 2 שנתיים לפני נישואי הצדדים, ללא קשר לנישואיהם ועוד לפני שהכירו; רכישת הקרקע מעולם לא היתה תנאי לנישואי הצדדים.

הנתבע 2 הצהיר בדיון מיום 6.12.17:

"שעשיתי את זה (חתימתו על חוזה מכר הקרקע ביום 1.8.01 - ע'ב'ג') לא ידעתי שהוא הולך להתחתן עם התובעת. לא הכרתי אותה"
(שם, עמ' 8 שורות 15-16).

עדות זו של הנתבע 2 נסתרה בחקירתו הנגדית. כאשר נשאל כיצד לטענתו רכש את הכנס לפני שהצדדים הכירו, בהינתן כי הכנס נרכש באוגוסט 2001 ואילו חוזה הנישואין נחתם בחודש XXXX 2001, חודש לאחר הרכישה.

הנתבע 2 התחמק מלהשיב ישירות. לאחר שנשאל מספר פעמים השיב כי הצדדים הכירו 6-7 חודשים לפני חתימת חוזה הנישואין:

"ש.אנו רואים שנחתם הסכם הנישואין ב-XXXX 2001. אנו רואים שהסכם המכר נחתם באוג' 2001. תסביר לי את מה שכתבת בתצהיר איך יכול להיות שבאוג' 2001 כשאתה חתמת על הסכם המכר, ר. ו-ר. לא הכירו? ת. כשקניתי את המגרש קניתי אותו לעצמי. ש. אתה אומר שהם הכירו ב-2001. הסכם הנישואין נחתם בספט' 2001 והסכם המכר באוג' 2001 (נספח 1 לתצהיר עדת ראשית של התובעת) כשאתה קנית את הקרקע הם עדיין לא הכירו חודש אחרי שנחתם הסכם הנישואין?"

ת. אני לא זוכר איך זה מתפרש את מפרשת לי את זה כשאני רוצה לתת לך תשובה משכנעת. אם קניתי את המגרש לפני שחתמתי את הכתובה את מתכוונת?

ש. מפנה אותך לסעיף 2 בתצהיר לפיו "הנכס נרכש הרבה לפני שהצדדים הכירו".

ת. קניתי אותו לעצמי.

ש. אני שואלת איך זה שהנכס נרכש הרבה לפני שהם הכירו כשהוא נרכש באוג' והם התחתנו בספט'?

ת. אז מה, אני אקנה אותו אחרי?

ש. מה זה הרבה?

ת. אולי חודשיים, אולי חצי שנה, תלוי בזמנים. אם קניתי את זה לפני שהכירו קודם כל הכנתי אותו לי זה שהכירו ואני רוצה לבנות עליו בית...

ש. אם חוזה הנישואין נחתם בס' XXXX' 2001 מתי הם הכירו, כמה זמן לפני?

ת. חצי שנה, שבעה חודשים ואני בינתיים בונה בית. הם הכירו לעצמם אני לא שמה".

(פרוטוקול 6.1.19, עמ' 32 שורות 8-26).

יש להדגיש בהקשר זה, כי כתב ההגנה בתביעת התובעת למתן פס"ד הצהרתי הוגש מטעם שני הנתבעים יחד.

גם הנתבע וגם הנתבע 2 טענו בכתב ההגנה כי הנכס נרכש לפני שהתובעת והנתבע הכירו.

גם לו היה ניתן לקבל את גרסת הנתבע 2, לפיה גם אם הצדדים הכירו קודם לרכישת הקרקע, הוא לא היה מודע לכך (ואינני קובעת כך), הרי שהנתבע עצמו ודאי ידע, ותשובה זו של הנתבע 2 סותרת את גרסת הנתבעים.

העלאת טענות עובדתיות סותרות בהליך אסורה.

מעבר לכך, כי קשה עד מאוד לקבל את גרסת הנתבע 2 כי לא הכיר את התובעת חודש לפני חתימת חוזה הנישואין עם בנו.

15. גרסת הנתבעים בהקשר זה, לפיה הזכויות בקרקע נרכשו על ידי הנתבע 2 לצורך השקעה, כשנתיים לפני נישואי הצדדים ולפני היכרותם - נסתרה במלואה מתוך המועדים כפי שפורטו.

שוכנעתי כי הנתבע 2 רכש את הקרקע עבור בניית ביתם של הצדדים, על מנת שישמש כבית המגורים של הצדדים וילדיהם, כתנאי לנישואי בנו עם התובעת.

שוכנעתי כי הנתבע 2 רכש את הקרקע ובנה את הבית על מנת שיהא ביתם של הצדדים, בבעלותם.

שוכנעתי כי הנתבע, כמו גם התובעת, ראה עצמו כל השנים, ממועד כניסתם של התובעת והנתבע לבית, כבעלים בזכויות בבית ובקרקע עליה נבנה.

16. מסקנה זו מתחזקת מעיון בהסכם השכרת המפלס התחתון בבית לעיריית ... לצורך הפעלת גן. הסכם השכירות משנת 2015 (נספח לתביעה לפס"ד הצהרתי) נחתם בין הנתבע מצד אחד (כמשכיר), ועיריית ... מצד שני (כשוכרת). הנתבע ונציג העירייה חתומים על ההסכם.

ב"הואיל" הראשון בהסכם נרשם: **"המשכיר מצהיר כי הינו הבעלים הרשום ו/או בעל הזכויות הבלעדי להירשם כבעלים בקרקע הידועה כ... והנמצאת ב... (להלן: "הקרקע")"**

ב"הואיל" השני נרשם: **"המשכיר הינו בעל זכות החזקה הייחודית והבלעדית בקרקע"**.

בסעיף 6א בהסכם הצהיר הנתבע: **"כי הינו הבעלים ו/או בעל זכות החזקה הבלעדי בנכס"**

חוזה שכירות נוסף חתום על ידי הנתבע ועיריית ... צורף כנספח נוסף, גם שם הצהיר הנתבע כי הוא הבעלים בזכויות בנכס או בעל הזכות להרשם כבעלים בנכס.

17. כאשר הנתבע 2 נחקר על הצהרת הנתבע כבעלים של הנכס במסגרת הסכם השכירות מול העירייה, תשובתו היתה כי ההסכם נחתם דרכו, וכי התיר לנתבע להשכיר את הנכס לעירייה.

אלא שבאותה נשימה ענה שלא ראה את הסכמי השכירות והדברים אינם זכורים לו :

**"ש.אתה מסכים עם מה שהוא הצהיר בחוזה?
ת. הכל דרכי. הוא לא מצהיר בזה שזה שלו. אני נותן לו חופש להשכיר. בחוזה כתוב להשכיר. אם אני נותן לו חופש להשכיר, לא מעבר לזה, לא למכור ולא לקנות.
ש. אתה בטוח שהסכמת לו להשכיר?
ת. לא ראיתי את הסכמי השכירות ואם ראיתי אז ברפרוף כזה ולא זכור לי מה כתוב שם. העיקר שהוא מתקדם בחיים ועוזר לילדים שלו. אם לא אז הוא היה מעביר את הכסף אלי. ואם הוא היה צריך את הכסף אז הייתי נותן לו".**
(פרוטוקול, עמ' 36 שורות 21-27).

יש לציין כי עדותו זו של הנתבע 2 לפיה לא ראה את הסכמי השכירות עם העירייה ואם ראה אז היה ברפרוף, נסתרה בחקירת הנתבע עצמו, בה העיד כי הראה לאביו את הסכם השכירות מול העירייה כל שנה (פרוטוקול, עמ' 47, שורות 20-21).

18. בהמשך החקירה הצהיר הנתבע 2 כי ההסכם האחרון מול העירייה היה בשנת 2017 והיה על שמו שלו. העד הצהיר במפורש כי הוא זה שחתם מול העירייה.

אלא שאז הוצג לו ע"י ב"כ התובעת הסכם שכירות מול העירייה מיום 1.6.17, בו מופיע הנתבע, ולא הוא, כמשכיר. הנתבע, ולא הוא חתום על ההסכם.

לנתבע 2 לא היתה תשובה לכך.

"ש. הייתי הבוקר בעירייה ושוחחתי טלפונית עם אדון ... גזבר עיריית ... והוא העביר לי כרטיס הנהלת חשבונות מעודכנת ולא רשום שום שינוי שנעשה בחוזה בין העירייה לבינך או ר. איך זה מתיישב עם הגרסה שלך?

ת. לא הבנתי.

ש. אתה טוען שהחלפת את חוזה השכירות. למה לא צירפת את החוזה החדש?

ת. שנה אחרונה והפסקתי את זה כבר. אין הסכם שכירות עם העירייה. לא זוכר מתי היה ההסכם האחרון ב-2017. ההסכם האחרון היה על השם שלי. אני חתמתי מול העירייה. אני לקחתי את השכירות. אני לא יודע מה כתוב בדף הזה.

ש. מציגה לך את ההסכם מיום 01.06.17, המשכיר הוא ר. והשוכרת היא עיריית יש לך הסכם אחר להראות לי?
ת. לא. את ההסכמים האלה היו באישור לי. נתתי לו להתקיים ולחיות כמו בן אדם ואת שואלת אותי למה נתת לו את זה? נו באמת."
(פרוטוקול שם, עמ' 37 שורות 8-19)

הנתבע 2 סתר עצמו בחקירה, וסתר בחקירתו את הצהרת הנתבע.

עדותו נסתרה לכל אורך הדרך והיא אינה מהינה עלי.

19. סתירה נוספת בגרסאות הנתבעים עולה גם מטענתו העיקרית של הנתבע 2 בתביעת הפינוי, כי הסכם השכירות לכאורה בינו לבין הנתבעים פקע בחודש ספטמבר 2017, ומתוך כך על התובעת לפנות את הבית.

טענת הנתבע 2 כי לצדדים אין כל זכות בבית למעט זכות שכירות אשר פקעה בחודש ספטמבר 2017 מכח הסכם השכירות, נטענה בתביעתו הן לגבי התובעת והן לגבי הנתבע.

הנתבע עצמו השיב באופן מפורש בחקירתו הנגדית כי בספטמבר 2017 כבר לא היתה לו הרשאה לשימוש בנכס (עמ' 47 שורות 29-30):

"ש. אז בספטמבר 2017 כבר לא היתה לך הרשאה להשתמש

בנכס?

ת. כן."

אלא שכפי שהוצג לנתבע 2, גם לנתבע הוצג הסכם השכירות מול עיריית ... לשנת 2018 **חתום על ידי הנתבע כבעלים של הנכס.**

הנתבע לא ידע להשיב על כך.

20. טענת הנתבעים לפיה בית המגורים הושכר על ידי הנתבע 2 לצדדים, הועלתה על ידי הנתבעים, **לראשונה**, רק במסגרת תביעת הפינוי, אשר הוגשה כעשרה חודשים(!) לאחר הגשת כתב ההגנה בתביעה למתן פסק דין הצהרתי.

העובדה כי טענה זו לא הועלתה במסגרת כתב ההגנה בתביעה לפסק דין הצהרתי בעניין הבית מעלה תהיות לגבי נכונותה של טענה זו. שהרי הדעת מניחה, כי זוהי הטענה הראשונה שאדם יטען (כי משכיר את הנכס לתובע) כלפי תביעת התובע נגדו לבעלות בנכס.

זאת מעבר לתהיות שעולות מעיון בהסכמי השכירות שצורפו על ידי הנתבעים כמפורט להלן.

21. הנתבעים צרפו 7 הסכמי שכירות חתומים על ידי הנתבע (כשוכר) והנתבע 2 (כמשכיר):

הסכם מיום 1.9.03 : לתקופה 1.9.03 - 31.8.04, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.06 : לתקופה 1.9.06 - 31.8.07, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.08 : לתקופה 1.9.08 - 31.8.09, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.09 : לתקופה 1.9.09 - 31.8.11, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.11 : לתקופה 1.9.11 - 31.8.13, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.13 : לתקופה 1.9.13 - 31.8.15, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

הסכם מיום 1.9.15 : לתקופה 1.9.15 - 31.8.17, עבור דירת 7 חדרים, בדמ"ש 1,500 ₪ בחודש.

ההסכמים כולם בעלי פורמט זהה לחלוטין.

כל הסכם מחזיק 3 עמודים מודפסים, עם רווחים להשלמת פרטים שמולאו בכתב יד : תאריך, שמות הצדדים, מס' חדרי הדירה, מיקום הנכס, תקופת השכירות, גובה דמ"ש, חתימות.

הסעיפים זהים מילה במילה, באותו מיקום בדף.

כל אחד מדפי ההסכם, בכל ההסכמים, ממוספר באופן זהה: 496,497,495.

22. בחקירת הנתבע בדיון שנערך לפני כב' הרשמת ביום 28.5.17, הצהיר הנתבע כי נערך חוזה שכירות כל השנים (שם, עמ' 3 שורות 7-8).

לא צורף הסכם לתקופה של שנתיים 1.9.04 - 31.8.06

לא צורף הסכם לתקופה של שנה 1.9.07 - 31.8.08.

לא הונח כל הסבר מדוע מטעם הנתבעים.

23. אין חולק כי בשנים 2013-2014 נערך שיפוץ בבית על ידי הצדדים.

מהצהרת הנתבע בדיון מיום 28.5.17 לפני כב' הרשמת עולה, כי במסגרת השיפוץ הבית הורחב מ-3 חדרים וסלון, ל-7 חדרים:

"ש. לפני ששיפצתם, כמה חדרים היו בבית?

ת. 3 חדרים וסלון

ש. אז בוא תסביר לי למה משנת 2003 אתה מצרף חוזה ראשון ועד החוזה האחרון ב-2015 אתה רושם שלבית יש 7 חדרים, שבאמצע נוסף חדר ושיפוץ. אז איך בשנת 2003 ידעת שיהיה 7 חדרים?
ת. לא זוכר"

(פרוטוקול, עמ' 3 שורות 17-21).

תמוה, כי כבר בהסכמים מהשנים 2003, 2006, 2008, 2009, 2011 נרשם כי

הבית בן 7 חדרים. עוד טרם השיפוץ.

מסקנה אפשרית מתבקשת היא, כי למרות תאריכי החתימה הנקובים בהסכם, ההסכמים נחתמו כולם לאחר השיפוץ שנערך בשנת 2014.

לנתבע ניתנה אפשרות להסביר תמיהה זו. תשובתו היתה שאינו זוכר.

אינני מתעלמת מתשובת הנתבע 2 בחקירתו הנגדית באותו עניין, לגרסתו כבר מההתחלה היו בבית 7 חדרים:

"ש. איך זה שגם בשנת 2003 וגם בשנת 2015 מדובר על אותם 7

חדרים?

ת. אני אז מסרתי לו 7 חדרים. יש 3 חדרים במפלס השני, אני בניתי את הבית, את החניה, 3 חדרים שהיו מושכרים לעירייה, למעלה החדרים של המגורים, גם 3 חדרים, הסלון במפלס השלישי, סלון מטבח חדר אוכל ובקומה העליונה חדרי השינה - 3 חדרים.

ש. כשהרשמת רוזמן שאלה את הבן כמה חדרים היו בדירה לפני השיפוץ הוא אמר 3 חדרי שינה וסלון וכשהיא שאלה מה עשיתם בשיפוץ הוא ענה הוספנו חדר ומטבח, זה לא מתיישב לי עם תשובתך.

ת. אני אישית מסרתי לו 7 חדרים. זה שנתתי לו לעשות מה שטוב לו והוא עשה מה שרצה וחשב אז דברי איתו. אני לא יודע. אני לא יכול לענות במקומו."

(פרוטוקול 6.1.19, עמ' 34 שורות 6-14).

אלא שגרסה זו אינה יכולה להתקבל.

ראשית - הנתבע 2 לא פרט 7 חדרים אלא 9.

שנית - המפלס התחתון שימש כחניה עד לשיפוץ בשנת 2013-2014 הן לגרסת התובעת והן לגרסת הנתבע. הנתבע העיד בדיון מיום 28.5.17 כי רק לאחר השיפוץ התווספו חדרים ושירותים במפלס התחתון. רק אז ולאחר השיפוץ הושכר המפלס התחתון לעירייה.

כך שגרסה זו של הנתבע, התואמת את גרסת התובעת בעניין השיפוץ, סותרת את גרסת הנתבע 2 בחקירתו הנגדית. בשנים 2003, 2006, 2008, 2009 ו-2011 לא היו חדרים במפלס התחתון ולמרות זאת נרשם בהסכמים לכאורה מאותן שנים, כי הבית כולל 7 חדרים.

יצוין כי הנתבע בחקירתו הנגדית לפני (במועד מאוחר לחקירתו בדיון לפני כב' הרשמת) טען כי מלכתחילה היו 7 חדרים בבית, עוד לפני השיפוץ, ולאחר השיפוץ אינו זוכר כמה (פרוטוקול 6.1.19, עמ' 45 שורות 4-9).

גרסה זו סותרת את גרסתו הקודמת בדיון מיום 28.5.17 לפני כב' הרשמת.

אני מבכרת את גרסתו הראשונה של הנתבע, אשר ניתנה באופן ספונטני, סמוך אחר פרוץ ההליכים המשפטיים (עובר להגשת תביעת הפינוי של הנתבע 2), על פני גרסתו המאוחרת שהועלתה לאחר קבלת טיעוני התובעת בתצהירה.

מכל מקום גרסתם המאוחרת של הנתבעים אינה יכולה להתקבל, שכן גם לו היתה מתקבלת גרסתם לפיה בשנים 2003 ואילך היה הבית בן 7 חדרים, ודאי שלאחר השיפוץ בשנים 2013-2014 נוספו חדרים גם לגישתם, והיה צורך בשינוי ההסכמים משנת 2013 ואילך, דבר שלא נעשה.

יודגש, לפי אופן עריכת הסכמי השכירות, מספר החדרים בבית הושלם בכתב יד, ולטענת הנתבע בכל שנה או שנתיים נחתם הסכם חדש.

24 בדיון מיום 3.7.17 ביקשה התובעת להורות לנתבעים לצרף את הסכמי השכירות במקור, על מנת להעבירם למומחה לצורך מתן חוו"ד מתי נחתם כל הסכם.

לנתבעים 1-2 ניתנה, לבקשתם, שהות לבדוק ולהודיע בתוך 10 ימים הימצאותם של הסכמי השכירות שצורפו, במקור.

ביום 26.7.17 הודיעו הנתבעים 1-2 כי ההסכמים חייבים להיות בנמצא, וכי הם עוד פועלים לאיתורם.

ממועד זה לא הוגשה כל הודעה בעניין מטעם הנתבעים 1-2.

הסכמי השכירות במקור לא הומצאו.

לא נטען כי אינם בנמצא.

בחקירת הנתבע 2 הצהיר כי העביר את ההסכמים במקור לבא כוחו :

”ש.איפה העותק המקורי של ההסכמים האלו?
ת. אם הבאתי אותו לעו”ד אני לא יודע איפה הוא שם אותו.
ש. הבאת לו את העותק המקורי?
ת. הבאתי לו את הכל. עותק מקורי עם חתימות מקוריות.
ש. בימ”ש ביקש מכם להציג את העותק המקורי ולא עשיתם זאת, מדוע?
ת. בטח אמרנו אז שזה אצל העו”ד וזה עדיין שם.
ש. אפשר להביא לבימ”ש את העותק המקורי?
ת. זה אצל העו”ד.”
 (פרוטוקול 6.1.19, עמ’ 34 שורות 19-26).

סביר להניח, כי לו היו הסכמי השכירות במקור נמסרים לידי ב”כ הנתבעים, היתה מוגשת הודעה מתאימה על יסוד החלטות בימ”ש בעניין זה, והיו מצורפים ההסכמים במקור.

כך או כך, בפועל כאמור, ההסכמים במקור לא הומצאו בתיק.

מחדל משמעותי זה, אני זוקפת לחובת הנתבעים 1-2.

בהינתן כי הנתבע 2 הודה שהסכמי השכירות קיימים במקור ואלו לא הומצאו על ידם לתיק בהתאם להחלטות בימ”ש לצורך בחינת מומחה - חזקה היא כי לו היו ממציאים הנתבעים את ההסכמים במקור, והיו נבדקים על ידי מומחה לבקשת התובעת, היתה תוצאת הבדיקה מחזקת את טענות התובעת כי הסכמי השכירות לא נחתמו במועדים הרשומים על גבם, אלא סמוך למועד פרוץ ההליכים המשפטיים ולצורך ההליכים המשפטיים בעניין בית המגורים.

25. מעבר לכך, הנתבעים לא הוכיחו כי שולמו דמי שכירות על ידי התובעת והנתבע לנתבע 2.

הנתבע 2 הודה בחקירתו הנגדית כי הנתבע לא שילם את דמי השכירות כסדרם, וכאשר שילם היה זה פעמים רבות באופן חלקי, במזומן :

”ש.הבן שלך שילם לך תמורה בגין השכירות?
ת. הוא שילם לי. לפעמים היה משלם 1500, לפעמים 500,
לפעמים היה אומר לי שאין לו שהוא לחוץ והייתי אומר לו אללה מאעכ. זה הבן שלי, אם אני לא אתן לו דחיפה הוא יישאר במקום.
ש. איך הוא שילם לך, בהעברה בנקאית, מזומן?
ת. מזומן.”
 (פרוטוקול שם, עמ’ 34 שורות 27-32).

26. **סיכומו של דבר-** התובעת הוכיחה גרסתה מתוך הנסיבות ובהתבסס על עדותה והעדים מטעמה, אשר היו עקביות, רציפות, מהימנות, ולא נסתרו.

הנתבעים לא רק שלא הוכיחו גרסתם באופן פוזיטיבי, הרי שגרסתם נסתרה מניה וביה. כל אחד מהנתבעים סתר דברים שהוצהרו על ידו בתצהירו במסגרת החקירה הנגדית, וסתירות בגרסת כל אחד מהם נתגלו בחקירתו הנגדית של האחר. כפי שהובא לעיל. יש לציין, כי כל אחד מהנתבעים היה נוכח בעת חקירת הנתבע השני.

27. מהראיות שהונחו לפני, ומהתרשמותי הבלתי אמצעית מעדותם של הצדדים ועמידתם בחקירה נגדית - שוכנעתי כי הנתבע 2 רכש את המקרקעין במסגרת הסכם משנת 2001 עבור הנתבעים, ולאחריו בנה לנתבעים את ביתם בו יגורו במהלך החיים המשותפים עם ילדיהם, לבעלותם.

28. **אני מקבלת את תביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי ומצהירה כי התובעת הנה הבעלים במחצית הזכויות בבית ובשטח עליו בנוי בחלקה ... בגוש ... ב...**

תביעת הנתבע 2 לפינוי התובעת מהבית - נדחית.

התביעה לאיזון משאבים וחלוקת רכוש (תלה"מ 17-04-23679)

טענות הצדדים

29. **טענות התובעת**

א. במועד הנישואין התובעת לא היתה בעלת השכלה גבוהה וללא עבר תעסוקתי. במועד הנישואין התובעת לא עבדה.

ב. משך שנים עברה התובעת הליכי הפרייה ארוכים וקשים, כתוצאה מהם נולדו לצדדים שלושה ילדים. שני הילדים הקטינים תאומים, הבן התאום לוקה באוטיזם.

ג. ממועד הנישואים ולכל אורך החיים המשותפים, התובע שימש כמפרנס הבלעדי. התובע היה מועסק כשכיר ב... משך 15 שנים, והשתכר 9,000 ₪ בחודש. התובע פוטר בשנת 2013, פדה את מלוא הזכויות הסוציאליות וכספי הפיטורין. משנת 2014 התובע מועסק ככח עזר ב... ומשתכר 9,000 ₪ - 10,000 ₪ בחודש.

במהלך השנים התובע למד אימוני כושר, הנו בעל תעודת מאמן כושר ... ועוסק במקביל כמאמן כושר פרטי ומשתכר 3,000 ₪ בחודש מעיסוק זה.

בנוסף קיבל הנתבע לידיו שכ"ד עבור השכרת המפלס התחתון בבית המגורים לעיריית ... ושלשל לכיסו 1,500 ₪ בחודש בלי לשתף את התובעת.

ד. הנתבע עזב את הבית והותיר את התובעת לגדל לבדה את שלושת ילדיהם הקטינים, הקטן בעל 100% נכות.

ה. התובעת היתה עקרת בית כל השנים ואמונה על גידול הילדים והטיפול בהם. התובעת ויתרה על התפתחותה האישית, ועל הנתבע לפצותה על העדר פוטנציאל השתכרות.

ו. נכון למועד הגשת התביעה התובעת סעדה קשישה כשעתיים ביום והשתכרה 1,000 ₪ בחודש בלבד.

ז. נכסי הצדדים כוללים :

בית מגורים - התובעת זכאית למחצית הזכויות ;

רכב - טויוטה קורולה, נרכש מכספים משותפים בשנת 2012.

חשבונות בנק - לתובעת חשבון בנק על שמה בבנק XXXXX, אליו מופקדת משכורתה, קצבת הנכות של הקטין ו. ומזונות שמשלם הנתבע. התובעת זכאית לסכום זעום של פנסיה ופיצויים מכח עבודתה. לנתבע חשבונות בנק על שמו אליהם מפקיד את הכנסותיו וחשבונותיו. לנתבע כספים וזכויות , אותם מסתיר מהתובעת. לתובעת אין כל מידע על זכויותיו והיקפן.

ח. התובעת עותרת למתן פסק דין הצהרתי לפיו היא הבעלים במשותף בכל הזכויות מכל סוג שנצברו במהלך החיים המשותפים של הצדדים ;

לקבוע איזון במשאבים שנצברו מכל סוג ;

לקבוע פיצוי מכח סעיף 8 בחוק יחסי ממון על מנת לבצע חלוקה צודקת של כלל הרכוש ובלתי שוויונית לטובתה בהתחשב בהעדר פוטנציאל השתכרות עתידית שלה.

30. טענות הנתבע

א. לצדדים אין כל רכוש ולכן אין מה לחלק.

ב. שכרו של הנתבע כ-8,000 ₪ בחודש, מסכום זה העביר ממועד הפירוד סך 4,000 ₪ מדי חודש לתובעת, לשימושה והילדים.

ג. לתובעת כושר השתכרות ואין סיבה שלא תצא לעבוד.

ד. התובעת העלימה סכומים גבוהים של כספים תוך זמן קצר.

כאמור, הנתבע בחר שלא להתייחס בסיכומיו לתביעה זו ולטענות התובעת במסגרתה.

31. הנתבע לא הודיע בתיק לאחר שפתח בהליך פש"ר, ולא הודיע כי ניתן נגדו צו כינוס.

רק לאור דרישת בית משפט צרפו הצדדים מסמכים מהם עולה כי :

- צו כינוס ניתן נגד הנתבע, לבקשתו, ביום 11.2.19 (לאחר תום שמיעת החקירות בתיק);

- מדו"ח מסכם מטעם המנהל המיוחד שצרף הנתבע ביום 28.4.20 עולה, כי חובותיו של הנתבע בעטיים נפתח הליך הפש"ר, מרביתם חובות כלפי התובעת - חוב מוהר וחוב מזונות, בגינם פתחה התובעת בהליכי הוצל"פ נגדו. חוב נוסף בגינו נפתח תיק הוצל"פ נגד הנתבע ע"י חב' כלל בסך 647 ₪ בלבד.

- התובעת הגישה בקשה לביטול הליך הפש"ר התלוי ועומדת.

הנתבע בסיכומיו הודיע כי לנוכח המצאותו בהליך פש"ר התביעה הרכושית כלל אינה רלוונטית, ובחר שלא להתייחס כלל לטענות התובעת בתביעה הרכושית.

לצד זאת הנתבע כן סיכם בתביעת הפינוי ובתביעה למתן פסק דין הצהרתי.

הנתבע לא ביקש בשום שלב עיכוב הליכים בתיק לנוכח הליך הפש"ר.

אני מוצאת באי הגשת סיכומי הנתבע בתביעה הרכושית משום הסכמה לנטען על ידי התובעת במסגרת סיכומיה.

דיון והכרעה

32. בדיון שנערך ביום 6.1.19 הסכימו הצדדים כי לצורך הכרעה בתביעה לאיזון משאבים, בימ"ש ימנה את מר אבי יחזקאל למתן חוות דעת לגבי איזון משאבי הצדדים, זכויות וחובות, מספטמבר 2001 עד 01.12.16.

הוסכם כי הצדדים ימציאו למומחה בתוך 10 ימים כל מסמך רלוונטי בעניין זכויותיהם וחובותיהם בתקופה הרלוונטית.

הוסכם כי הצדדים יישאו בעלות המומחה בחלקים שווים.

הצדדים הודיעו כי הם מוותרים על משלוח שאלות הבהרה למומחה וחקירתו וכי הם יתייחסו לחווה"ד במסגרת הסיכומים.

הסכמותיהם קיבלו תוקף של החלטה שיפוטית.

ממועד זה ועד היום, הנתבע נמנע מלשלם למומחה את שכר טרחתו ומלהמציא למומחה מסמכים. מתוך שכך לא הוגשה חוו"ד בתיק.

33. בנסיבות אלו עתרה התובעת בסיכומיה למתן פסק דין הצהרתי לפיו היא בעלים במשותף בכלל הזכויות שנצברו במהלך החיים המשותפים (סעיף 227), וכי היא זכאית למחצית שווי כלל הרכוש והזכויות שנצברו (סעיף 228).

יאמר כבר, כי בהינתן מועד נישואי הצדדים בשנת 2001 הרי שעל מערכת היחסים הרכושית בין הצדדים חל חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973.

מתוך שכן, התובעת אינה זכאית להצהיר על **בעלות** ברכוש שנצבר, אלא לאיזון משאבים - היינו לאיזון **שווי כלל הרכוש שנצבר**.

כאמור לצורך כך מונה מומחה.

בהעדר חו"ד עותרת התובעת בסיכומיה למתן פסק דין הצהרתי בדבר איזון המשאבים, וזה יינתן לה, על יסוד המונח לפני וכפי שיובא להלן.

34. בכל הנוגע לבית המגורים - ניתן פסק דין הצהרתי כמפורט לעיל.

35. בכל הנוגע לרכב המשותף - התובעת צרפה אסמכתא לפיה הנתבע מכר את רכבם של הצדדים מסוג טויוטה ביום 13.10.17. לטענתה, הרכב נמכר לאחיו, כאשר הנתבע ממשיך לעשות בו שימוש.

הנתבע הודה בחקירתו הנגדית ביום 6.1.19 כי מכר את הרכב לצד ג' תמורת סך 75,000 ₪. לטענתו היה חייב לאדם לו מכר את הרכב 45,000 ₪, קיבל ממנו עבור הרכב 30,000 ₪ בלבד:

"ש. רוצה להציג לך מסמך ממשרד הרישוי שנמצא בתוך תצהיר עדות בתוך תיק בימ"ש, מסמך שבימ"ש קבע שהתוכן שלו יידון במועד דיון ההוכחות, בקשה 7 בתיק 23679. לפי המסמך אשר לי שהוא נכון, שמדצמבר 2014 עד אוק' 2017 היה לך רכב טויוטה שזה מס' הרישוי שלו?
ת. כן. היה לי אוטו כזה.

ש. ומ-13.10 הוא לא בבעלות שלך?

ת. כן. אם רשום שהוא כבר לא שלי.

ש. מאיזה דגם היה הרכב?

ת. טויוטה XXXX.

ש. אתה מודע לזה שקוראים לזה הברחת רכוש משותף? איך נוכל

לקבוע היום מה השווי של הרכב?

ת. לא יודע. הרכב שלי ועכשיו כבר לא. מכרתי אותו למישהו בשם

ס. א מכרתי ב-30,000 כי הייתי חייב לו הרבה כסף, כ-45,000. אני עדיין חייב לו".

(פרוטוקול, עמ' 41 שורות 17-29).

הנתבע לא הכחיש כי הרכב משותף לצדדים.

הנתבע לא צרף אסמכתא לחוב הנטען כלפי אותו צד ג', ובחר שלא לזמנו לחקירה.

הנתבע לא הניח כל פירוט עבור מה אותו חוב, וממילא לא הוכח (אף לא נטען) כי מדובר

בחוב משותף.

הנתבע לא צרף אסמכתא עבור הסכום שקיבל בתמורה.

לצד זאת, התובעת בסיכומיה עותרת לקבוע כי על הנתבע לשלם לה מחצית הסכום שקיבל לטענתו, סך 15,000 ₪ (המחצית, סעי' 212 בסיכומים).

אני נעתרת למבוקש. על הנתבע לשלם לתובעת 15,000 ₪, כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 13.10.17 ועד התשלום בפועל.

36. בכל הנוגע לאיזון זכויות סוציאליות של הנתבע -

הנתבע לא הכחיש כי התובעת זכאית למחצית הזכויות שנצברו על ידו במהלך החיים המשותפים. טענת הנתבע כי לא נצברו זכויות.

הנתבע עבד כ-15 שנים כשכיר ב... עד פיטוריו בשנת 2013. הנתבע עובד משנת 2013 כשכיר ב...

לנתבע נצברו זכויות סוציאליות. זאת היה על המומחה, שמונה על יסוד הסכמת הצדדים, לבחון. הנתבע בהתנהלותו נמנע מלשתף פעולה בעניין.

יש לציין כי גם התובעת בחרה לבקש ליתן פסק דין על יסוד הקיים, ולא למצות את האפשרות לקבל חו"ד המומחה שמונה (למשל לשאת במלוא עלות חו"ד המומחה ולבקש לגבות את חלקו של הנתבע בעלות מתוך הרכוש שיימצא ככל שיימצא).

יש להניח כי התובעת פעלה כן, מתוך ידיעה כי קיים סיכוי גבוה שלא ימצאו זכויות או שהיקפן נמוך ועל מנת שלא להכביד בעלויות נוספות.

37. לטענת התובעת, לאחר שפוטר הנתבע ממקום עבודתו ב... בשנת 2013, פדה את מלוא הפיצויים, כספי הפנסיה וקופת גמל, וכל הכספים שמשו לצורך שיפוץ בית המגורים בשנים 2013-2014 (סעיף 42 בסיכומיה).

בסעיף 169 לסיכומיה מוסיפה התובעת וטוענת, כי נכון למועד הגשת הסיכומים **אין לנתבע נכסים נוספים ברשותו**. לטענתה הזכויות שצבר ממקום עבודתו ב... משנת 2015 אינן בהיקף משמעותי. ומכל מקום הנתבע פתח בהליך פשי"ר.

מתוך שכך עותרת התובעת לקבוע כי הנה בעלים ביותר מ-50% הזכויות בבית המגורים.

38. **אני מקבלת את עתירת התובעת בסיכומיה ומצהירה כי התובעת זכאית לקבל מחצית משווי כלל הרכוש והכספים שצבר הנתבע ממועד נישואי הצדדים ועד מועד הקרע x.x.16 (מועד עליו הסכימו הצדדים בדיון מיום 6.1.19), נכון למועד הקרע.**

39. אשר לאיזון זכויות התובעת -

סעיף 8 בחוק יחסי ממון בין בני זוג מקנה סמכות לבימ"ש, בנסיבות מסוימות המצדיקות זאת, לקבוע איזון שווי נכסים שלא מחצה על מחצה.

"ראה בית המשפט או בית הדין נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, רשאי הוא, לבקשת אחד מבני הזוג - אם לא נפסק בדבר יחסי הממון בפסק דין להתרת נישואין - לעשות אחת או יותר מאלה במסגרת איזון המשאבים:

(1) לקבוע נכסים נוספים על המפורטים בסעיף 5 ששוויים לא יאוזן בין בני הזוג;

(2) לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר שיקבע בהתחשב, בין השאר, בנכסים עתידיים, לרבות בכושר ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג;

(3) לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה לפי שוויים במועד איזון המשאבים, אלא לפי שוויים במועד מוקדם יותר שיקבע;

(4) לקבוע שאיזון המשאבים לא יתייחס לנכסים שהיו לבני הזוג במועד איזון המשאבים אלא לנכסים שהיו להם במועד מוקדם יותר שיקבע".

המחוקק לא התעלם מהאפשרות לפיה איזון משאבים בין בני זוג מחצה על מחצה עלול במקרים מסוימים ליצור חוסר איזון ביכולות הכלכליות של בני הזוג, באופן בו צד אחד יוותר חלש מהבחינה הכלכלית באופן ניכר מבן זוגו. זוהי למעשה תכלית תיקון מס' 4 בחוק יחסי ממון.

עקרון של צדק חלוקתי יושם על ידי בתי המשפט עוד קודם לחקיקת תיקון מס' 4 לחוק וראו לעניין זה, למשל, דברי כב' השופט א. ריבלין בבע"מ 4623/04 פלוני נ' פלונית סב(3) 66 (2007), פסקות 14-15, 23 בפסק הדין.

אף כי הדברים נכתבו בנסיבות בהן חלה חזקת השיתוף בין אותם בני זוג, הרי שהרציונל העומד מאחוריהם ותכליתם יפים גם כאשר חל משטר רכושי של איזון המשאבים.

במקרה שלפני אין ספק כי כושר השתכרותו של הנתבע עולה על כושר השתכרותה של התובעת. בהינתן המבנה המשפחתי וחלוקת התפקידים בין הצדדים כפי שהובא בפני, במהלך חיי הנישואים השקיעה התובעת את עיקר זמנה בגידול ילדיהם ובטיפול בענייני הבית. דבר שאפשר לנתבע להתמיד בעיסוקו, להתקדם ואף ללמוד תחומים חדשים. כושר השתכרותו של הנתבע במועד הפירוד עולה על כושר השתכרותה של התובעת.

בנסיבות אלו ראוי להשתמש באופן החלוקה אשר יביא לצדק חלוקתי עם סיום חיי נישואיהם ובהתחשב בכלל הנסיבות, באופן ביצוע איזון המשאבים ביניהם (ראו לעניין זה: תמ"ש (כפר סבא) 22190/09 ט.מ.נ' א.מ., פס' 41-43 לפסק דינו של כב' השופט צבי ויצמן (9.10.11)).

40. במסגרת השיקולים יש להביא בחשבון כי נקבע שהתובעת זכאית למחצית הזכויות בבית המגורים, לרבות למחצית הפירות שהתקבלו מהשכרת המפלס התחתון בבית (ראו להלן).

בנוסף אני מביאה בחשבון השיקולים כי כספים וחשבוניות של הנתבע, לרבות פיצויי פיטורין וקופ"ג, שימשו להשבחת בית המגורים בשנים 2013-2014.

זאת ועוד. במסגרת הליך המזונות נפסק כי התובעת זכאית למזונות אשה בסך 1,000 ₪ בחודש וכי על הנתבע לשאת במלוא הוצאות החזקת הבית, בהחלטה מיום 13.2.17 על נימוקיה.

החייב בוטל לאחרונה בהחלטה מיום 4.8.20. הצדדים התגרשו ביום x.x.18.

אני מוצאת לקבוע כי הסכום בו חייב הנתבע לשלם לידי התובעת במהלך התקופה שלאחר הגירושין (לרבות תקופת ההמתנה בת 3 חודשים) ייחשב כפיצוי לתובעת בגין פערי ההשתכרות בתקופה זו.

יש לציין כי במסגרת סיכומי הנתבע בכל הנוגע לכושר השתכרות, הנתבע עצמו סמך על כך ששילם לתובעת מדי חודש ממועד עזיבתו כמחצית מגובה משכורתו כמזונות אשה וילדים.

במכלול השיקולים שהובאו, אני מוצאת כי קיימת הצדקה לסטות מאיזון משאבים מחצה על מחצה או בכל יחס אחר בין הצדדים בכל הנוגע לזכויותיה הסוציאליות של התובעת, ומשכך אני קובעת כי הזכויות הסוציאליות של התובעת, וכל זכות אחרת שנצברה לה במהלך החיים המשותפים, יישארו לה בשלמותן ולא יאוזנו בין הצדדים.

הגם שמדובר בסכום שאינו גבוה לנוכח הכנסותיה המעטות של התובעת עבור טיפול בקשישה (כ-15,000 ₪ על פי העולה מסיכומי התובעת), על יסוד כל האמור, לרבות זכויות התובעת בבית המגורים ופירותיו ומזונות אשה שקיבלה לתקפה של כשנתיים לאחר הגירושין, לא מצאתי לקבוע פיצוי עבור כושר השתכרות מעבר לכך.

41. כספי דמי השכירות

התובעת עותרת לחיוב הנתבע לשלם לה מחצית מדמי השכירות שקיבל לידי עבור השכרת המפלס התחתון בבית המגורים לעיריית ..., ממועד הקרע.

ביחס לתקופה 1.6.17 - 31.5.18, התובעת צרפה את הסכם השכירות מול העירייה חתום על ידי הנתבע, וכן את כרטסת הנהלת החשבונות של העירייה לאותה תקופה.

התובעת עותרת לחיוב הנתבע במחצית דמ"ש שקיבל בתקופה זו, סך 12,600 ₪ (המחצית).

וכן לתקופה שממועד הקרע x.16.אועד למועד חתימת ההסכם 31.5.17, 4,359 ₪ (המחצית).

נקבע לעיל, כי לתובעת מחצית הזכויות בבית המגורים. מתוך שכך זכאית התובעת למחצית הכספים שהתקבלו מהשכרת המפלס התחתון בבית על ידי הנתבע בתקופה האמורה.

הנתבע ישלם לתובעת 16,959 ₪, כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום בפועל.

42. החזרי מס בגין השכרת המפלס התחתון בבית המגורים

התובעת עותרת לקבלת מחצית מהחזרי המס שקיבל הנתבע ממועד הקרע בגין השכרת המפלס התחתון בבית ועד לפינוי הנכס על ידי העירייה, סך 3,843 ₪.

לתמיכה בטענה צרפה התובעת כרטסת הנהלת חשבונות של העירייה.

הנתבע לא התייחס לכך בסיכומיו ואני רואה בכך הסכמה לטענות התובעת בעניין.

על הנתבע לשלם לתובעת בגין רכיב זה סך 3,843 ₪, נושא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום בפועל.

43. תקבולי חשמל בגין השכרת המפלס התחתון בבית המגורים

התובעת עותרת לחיוב הנתבע לשלם לה מחצית מהסכומים שקיבל מעיריית ... עבור תשלום חשמל של הנכס המושכר, לתקופה 1.6.17 - 31.5.18 בה נשאה לבדה בעלות החשמל בנכס. לטענתה ועל יסוד כרטסת חשבונות של העירייה שצרפה התובעת, העירייה שילמה לנתבע 4,000 ₪ עבור התקופה הרלוונטית ביום 17.9.17.

הנתבע בחר שלא להגיש סיכומים בעניין.

לא מצאתי לקבל את תביעת התובעת באשר לסכום ששילמה העירייה עבור התקופה שקדמה למועד הנטען בו החלה לשם מכיסה עבור הוצאות החשמל (19.9.16).

משכך על הנתבע לשלם לתובעת סך 2,000 ₪, נושא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום בפועל.

סוף דבר

44. על יסוד כל האמור נקבע כדלקמן:

א. תביעת התובעת למתן פסק דין הצהרתי מתקבלת. מוצהר כי התובעת הנה הבעלים במחצית הזכויות בבית ובשטח עליו בנוי בחלקה... בגוש... ב....

ב. תביעת הנתבע 2 לפינוי התובעת - נדחית.

ג. בתביעה לאיזון משאבים וחלוקת רכוש:

1. בכל הנוגע לרכב נפסק כאמור בסעיף 35 לעיל;

2. בכל הנוגע לאיזון זכויות פנסיוניות וגמל - נקבע כאמור בסעיפים 38 ו-40

לעיל;

3. בכל הנוגע לכספי שכירות - נפסק כאמור בסעיף 41 לעיל;

4. בכל הנוגע להחזרי מס - נפסק כאמור בסעיף 42 לעיל;

5. בכל הנוגע להחזר תשלומי חשמל - נפסק כאמור בסעיף 43 לעיל.

45. אשר להוצאות ההליך -

טענות התובעת בשלושת ההליכים התקבלו במלואן.

טענות הנתבעים נדחו.

אני מביאה בחשבון השיקולים גם את העובדה כי ההליכים בין הצדדים מתנהלים משנת 2016, התקיימו כחמישה דיונים (כולל דיון לפני כב' הרשמת).

מחדליו הרבים של הנתבע הביאו להימשכות ההליכים שלא לצורך, הן בכל הנוגע להגשת תצהירי עדות ראשית (ראו בעניין זה פרוטוקול מיום 6.12.17) והתנהלותו בעניין המומחה וחור"ד בתביעה הרכושית.

יצוין כי בכתב ההגנה בתביעה למתן פס"ד הצהרתי עתרו הנתבעים לחיוב התובעת בהוצאות הליך זה בלבד בסך 40,000 ₪.

לתובעת נגרמו הוצאות רבות בניהול ההליכים, לרבות שכ"ט עדים שזומנו.

במכלול השיקולים והנסיבות -

הנתבע ישלם לתובעת שכ"ט והוצאות ההליכים בסכום כולל בסך 40,000 ₪.

הנתבע 2 ישלם לתובעת שכ"ט והוצאות ההליכים בסכום כולל של 25,000 ₪.

הסכומים ישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור את שלושת התיקים שבכותרת.

ניתן היום, י"ב אלול תש"פ, 01 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.

תמונה שמכילה טקסט התיאור נוצר באופן אוטומטי

דינים ועוד - מבית חשבים ה.פ.ס. מידע עסקי בע"מ
[/https://www.dinimveod.co.il](https://www.dinimveod.co.il)